

ges de Stigninger, der finder Sted i de øvrige Ejendommene paahvilende Skatter og Afgifter. Man kunde maaske ogsaa sige, at dertil maatte lægges den væsentlig forøgede Skatteevne, som Befolkningen i det hele taget i den paagældende Egn i Regelen opnaar. Men naar en Lov som denne foregiver at ville have en vis Andel af den fremkomne Værdistigning, saa er det forkert, naar den virker, som denne Lov hidtil har virket, saa opnaar man i Virkeligheden kun at kompromittere den Idé, der ligger til Grund for Lovforslaget. Jeg tror, at den foreslaaede Ændring, som formentlig vil blive vedtaget, i høj Grad vil bidrage til at ændre dette Forhold.

Jeg giver det ærede Medlem for Bornholm Ret i, at Loven fremdeles vil blive overordentlig vanskelig at arbejde med for Vurderingsmyndighederne, og jeg vilde i og for sig godt kunne tiltræde et Ønske om, at man forsøgte en rationel Omarbejdelse af denne Lov, hvorved ogsaa andre Synspunkter muligvis kunde imødekomes i større Grad, for Eksempel de af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) fremsatte. Men ogsaa Forhandlingen i denne Sal bestyrker mig egentlig i en Tanke, der har beskæftiget mig under Sagens hidtidige Behandling, nemlig den, at denne Sag sikkert ikke burde henhøre under Ministeriet for offentlige Arbejder, men under Finansministeriet. Jo mere man betragter denne Sag, desto mere er det øjensynligt, at den er en ren og skær Skattelov, der bør indbefattes i det almindelige Skattekompleks, og jeg vil bebude, at det er muligt, at der indenfor Regeringen vil blive taget Bestemmelse om at overflytte Loven til Finansministeriets Omraade. Maaske det netop vil have den Virkning, som ærede Medlemmer har ønsket.

Det ærede Medlem fra Bornholm stillede mig et bestemt Spørgsmaal om Forstaaelsen af Lovens § 3, nemlig om, naar den Omvurdering da skal finde Sted, som hidtil har skullet finde Sted efter den halvaarlige Vurdering til Ejendomsskyld. Jeg er noget i Forlegenhed med Svaret og tror at burde udsætte det til Sagens anden eller tredie Behandling for at kunne give det ærede Medlem en mere autentisk Oplysning, end jeg i Øjeblikket er i Stand til.

Maegaard: Naar jeg tillod mig at stille det bestemte Spørgsmaal til den

højtærede Minister, hænger det selvfølgelig sammen med, at det har en vis økonomisk Interesse, hvornaar en saadan Omvurdering finder Sted. Hvis den skal foretages samtidig med den lovbefalede Omvurdering, kan den, naar de halvaarlige Omvurderinger bortfalder, kun finde Sted samtidig med den almindelige Vurdering hvert tredie eller fjerde Aar. Det kunde tænkes, at Banens Retningslinie, Stationernes Beliggenhed o. s. v. blev fastslaaet straks, efter at en almindelig Omvurdering havde fundet Sted, og saa vilde der komme til at gaa flere Aar, før denne Foranstaltning kunde foretages. Derfor er det, jeg gerne vil vide, om ikke de paagældende Myndigheder har fundet nogen Form, hvorunder de alligevel kan faa denne Vurdering foretaget uden ligefrem at være bundne til Bestemmelserne i den gamle Ejendomsskyldlov eller, overført paa den nye, derved, at den kun kan foretages sammen med den almindelige Vurdering.

I øvrigt vil jeg ikke have mine Udtalelser før opfattet saaledes, at jeg var imod en saadan Særafgift som denne. Jeg vilde kun pointere, at det ikke var denne Særafgift alene, der tilførte det offentlige Fordele, men at ogsaa Ejendomsskyldstigningen tilførte de offentlige Myndigheder Stigning fra de Skatteydere, der havde Fordel af Anlægget. Dette var kun en Særafgift paa enkelte af dem, der havde Fordele. Jeg maa overfor det ærede Medlem for Københavns 1ste Kreds (Bramsnæs) gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem siger, at Stigningen i Ejendomsskylden ikke har nogen væsentlig Betydning, saa tror jeg, at det ærede Medlem kun fæster sin Opmærksomhed paa Statens Ejendomsskyld og maaske paa enkelte store Købstadkommuners Forhold til Ejendomsskylden, men derimod ikke paa Sognekommunernes eller specielt Amtskommunernes Forhold til denne. Thi det ærede Medlem maa jo vide, at nu er Ejendomsskylden alene Grundlaget for Beskatningen til Amtskommunerne og for den langt overvejende Dels Vedkommende Grundlaget for den faste Ejendoms Beskatning til Sognekommunerne, og en Stigning i Ejendomsskylden for de enkelte Ejendomme i en Kommune betyder en ret betydelig Forøgelse af de enkelte Ejendomsbesidderes Afgift baade til Sognekommunerne og ganske særlig til Amtskommunerne, saaledes at de Kommuner, der muligvis har indskudt Kapital i disse Anlæg, derigennem faar Lejlighed til at afkræve de Ejendomsbesiddere, der har